

MICHAEL
CONNELLY

KVAPKA



KVAPKA

MICHAEL CONNELLY

KVAPKA

Z angličtiny preložil Patrick Frank

slovar

Copyright © 2011 by Hieronymus, Inc.

This edition published by arrangement with Little, Brown
and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2012

Translation © Patrick Frank 2012

ISBN 978-80-556-0756-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť
reprodukováaná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek
prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými,
vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom
súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne,
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Túto knihu venujem Rickovi a Jayovi,
ktorí vedia to, čo Harry Bosch.*

1

Vianoce prichádzali na oddelenie neuzavretých prípadov raz do mesiaca. Zakaždým nastali vo chvíli, keď sa poručička vybrala po spoločnej miestnosti ako Santa Claus s balíčkami prípadov pre šesť detektívnych tímov, ktorým velila. Krvou života boli v tejto jednotke takzvané nálezy. Detektívi z neuzavretých prípadov nečakali na volanie k čerstvým vraždám. Čakali na nálezy.

Ich oddelenie malo na starosti nevyriešené vraždy v Los Angeles za posledných päťdesiat rokov. Skladalo sa z dvadsiatich detektívov, zo sekretárky, z vedúceho detektívneho oddelenia známeho pod prezývkou „Pohonič“ a z poručičky – a z desaťtisíc prípadov. Prvých päť detektívnych tímov si delilo celých päť dekád s tým, že každý dostal určité roky podľa náhodného výberu. Ich úlohou bolo vyberať prípady daného desaťročia z archívu, prehodnocovať ich a posilať dlho skladované a dávno zabudnuté dôkazové materiály na analýzu modernými prostriedkami, ktoré pri pôvodnom vyšetrovaní ešte neexistovali. Všetky podania DNA riešilo nové regionálne laboratórium na Kalifornskej štátnej univerzite. Keď sa našla zhoda DNA zo starého prípadu s človekom, ktorého genetický profil bol v niektorej z celonárodných databáz, nazvalo sa to „nález“. Nálezy sa na konci mesiaca posielali poštou, takže o deň či dva dorazili do Policajnej administratívnej budovy v Los Angeles. V ten deň o ôsmej ráno poručička otvorila dvere kancelárie a vyrazila na pochôdzku po spoločnej miestnosti. V ruke mala hrubé žlté obálky s nálezmi. Za normálnych okolností ich dávala naspäť detektívom, ktorí otvorili daný prípad, no niekedy ich bolo na jeden tím priveľa. Inokedy boli zase detektívi na dovolenke alebo na súde, prípadne

sa vyskytli okolnosti, ktoré si vyžadovali mimoriadnu opatrnosť a skúsenosti. V tej chvíli vstupoval do hry šiesty tím zložený z detektívov Harryho Boscha a Davida Chua. Bosch a Chu nemali pevne pridelené obdobie; ich úlohou bolo riešiť nadbytočné prípady a špeciálne vyšetrovanie.

Ráno v pondelok 3. októbra vyšla poručička Gail Duvallová z kancelárie iba s tromi obálkami. Harry Bosch takmer nahlas vzdychol nad takým mizerným výsledkom. Vedel, že pri takomto počte úspešných podaní nemá šancu na vlastný prípad.

Na tomto oddelení pracoval už takmer rok. Predtým strávil dva roky na centrálnom oddelení vražd. Návrat k neuzavretým prípadom mu nerobil problémy. Do rytmu svojho staronového pôsobiska zapadol takmer okamžite. Nebolo to miesto, kde by sa človek musel naháňať ako divý. Ľudia sa tu nehnali na miesto činu. Vlastne tu ani žiadne miesta činu neboli. Boli iba spisy a škatule z archívu. V podstate išlo o ľahkú prácu od ôsmej do štvrtej s jedinou výhradou, a tú predstavovalo cestovanie. Na tomto oddelení zažívali podstatne viac služobných ciest ako inde. Ľudia, ktorým sa prepiekla vražda – alebo si to aspoň mysleli –, nemali vo zvyku ostať tam, kde ju spáchali. Sťahovali sa preč a detektívi za nimi museli často cestovať.

Veľkú súčasť rytmu predstavoval mesačný cyklus čakania na žlté obálky z laboratória. V dňoch tesne pred Vianocami Bosch nemal dobrý spánok. Na prvý týždeň v mesiaci si nikdy nevyberal voľno a nikdy nemeškal do práce, ak existovala šanca, že sa aj jemu niečo ujde. Tento pravidelný cyklus očakávania a napätia si všimla aj jeho dospievajúca dcéra, ktorá ho so smiechom prirovnala k menštruačnému. Harry v tom nevidel ani náznak humoru a bolo mu trápne zakaždým, keď to vytiahla.

Teraz ho premklo také sklamanie z obálok v poručičkinej ruke, až mu z toho zvieralo hrdlo. Chcel nový prípad. Potreboval ho. Potreboval vidieť výraz na tvári páchatela vo chvíli, keď mu zaklope na dvere a ukáže preukaz ako stelesnenie nečakanej spravodlivosti, ktorá si poňho prišla aj po toľkých rokoch. Bolo to návykové a Bosch prežíval abstinenčný syndróm.

Prvú obálku dostal Rick Jackson. Spolu s Richom Bengstonom tvorili kvalitný vyšetrovací tím a pracovali na oddelení od jeho vzniku. Harry voči tomu nemal čo namietnuť. Ďalšia putovala na prázdný stôl Teddy Bakerovej. Teddy bola aj s partnerom Gregom Kehom na ceste do Tampy. Chystali sa tam zatknúť pilota, ktorého odtlačky prstov spájali s vraždou letušky z roku 1991 v Marine del Rey.

Bosch sa chystal vyrukovať s námietkou, že Bakerová a Kehoe budú mať plné ruky toho prípadu z Mariny, takže ich obálku by mal dostať iný tím, menovite ten jeho, no poručička sa naňho pozrela a poslednou obálkou mu naznačila, aby šiel do jej kancelárie.

„Mohli by ste obaja na moment ku mne? Aj ty, Tim.“

„Pohonič“ Tim Marcia bol detektív tretej triedy a zväčša mal na starosti dozorné a doplnkové činnosti. Radil mladým detektívom a dával pozor, aby starí priveľmi nezleniveli. Keďže do tejto kategórie spadali iba Jackson a Bosch, so starými veľa práce nemal. Obaja boli ešte vždy v službe len preto, lebo ich hnala túžba riešiť prípady.

Bosch vstal zo stoličky, skôr ako to poručička stihla dopovedať. Vykročil k jej kancelárii s Chuom a Marciom v päťach.

„Zavrite dvere a posaďte sa,“ povedala im Duvallová.

Kancelária mala okná do Spring Street priamo oproti budove Los Angeles Times. Duvallová sa priam paranoidne bála, aby ju novinári nepozorovali zo svojich redakcií na druhej strane, a tak nechávala natrvalo spustené žalúzie. Nechtiac tým vytvárala dojem temnej jaskyne. Bosch a Chu sa usadili oproti jej stolu; Marcia prišiel posledný, takže sa mohol len postaviť nabok a oprieť o starý trezor na dôkazy.

„Tento nález budete riešiť vy dvaja,“ oznámila Duvallová a podala Boschovi obálku. „Niečo sa stalo a chcem, aby sa o tom nevedelo, kým nezistíte, čo to je. Budete informovať Tima, ale inak nikoho.“

Obálku už niekto otvoril. Chu sa naklonil k Harrymu a ten z nej vybral papier s nálezom. Bolo na ňom číslo prípadu, z ktorého pochádzala vzorka DNA, plus meno, dátum narodenia, posledná známa adresa a výpis z registra trestov človeka, s ktorým sa zhodovala. Harry si hneď na úvod všimol, že prípad má predčíslenie 89, čo znamenalo, že sa odohral ešte v roku 1989. Tento rok patrila tímu zloženému z Rossa

Shulera a Adrianu Dolanovej. Bosch to vedel, pretože práve v tom roku sa na centrálnom oddelení vražd hnal z jedného prípadu do druhého a nedávno sa chcel pozrieť, ako to vyzerá s jedným z nich. Pracovali na ňom títo dvaja, známi na oddelení ako „decká“. Boli mladí, policajnú prácu robili s veľkým nadšením a boli aj celkom šikovní, no dokopy nemali ani osem rokov skúseností s vyšetrovaním vražd. Ak bolo na tomto náleze niečo nezvyčajné, neprekvapilo ho, že poručička chce, aby na ňom pracoval niekto skúsenejší. Harry vyšetroval viac vražd ako všetci ostatní dokopy – teda, ak nerátal Jacksona. Ten bol na polícii odjakživa.

Pozrel sa na meno. Clayton S. Pell. Nič mu nehovorilo, ale vo výpise z registra bolo množstvo zatknutí a tri odsúdenia za budenie verejného pohoršenia, obmedzovanie osobnej slobody a znásilnenie. Za to posledné si odsedel šesť rokov; prepustili ho pred osemnástimi mesiacmi. Čakal ho ešte štvorročný súdny dohľad a posledná adresa bola z Kalifornskej štátnej rady pre probáciu a podmienené tresty. Býval v „dome na polceste“ pre sexuálnych delikventov v Panorama City.

Podľa toho sa dalo tipovať, že prípad z roku 1989 bola vražda so sexuálnym motívom. Bosch cítil, ako v ňom rastie napätie. Chystal sa schmatnúť Clayтона Pella za golier a postaviť ho pred súd.

„Vidíte to?“ spýtala sa Duvallová.

„Čo?“ nechápal Bosch. „Bola to sexuálne motivovaná vražda? Ten chlap je klasický predá...“

„Dátum narodenia,“ nenechala ho dohovoriť.

Obrátil pohľad naspäť k papieru a Chu sa naklonil bližšie.

„Jasné, tu to je,“ povedal Harry. „Deviateho novembra tisícdeväťstoosemdesiatjeden. Čo to má spoločné s...“

„Je primladý,“ vyhlásil Chu.

Bosch sa naňho letmo pozrel a znova upriamril pozornosť na papier. Teraz to už chápal aj on. Clayton Pell sa narodil v roku 1981. V čase vraždy mal iba osem rokov.

„Presne tak,“ prikývla Duvallová. „Takže si od Shulera a Dolanovej vezmite spis aj materiály a veľmi potichu mi zistíte, čo sa to tu stalo. Vážne dúfam, že nepomiesali dva rôzne prípady.“

Harry vedel, že ak Shuler s Dolanovou omylom poslali materiál zo staršieho prípadu pod hlavičkou novšieho, oba tým poškodili natoľko, že nemali šancu uspieť ani na prokuratúre, nieto ešte na súde.

„Ako ste sa chystali povedať,“ pokračovala Duvallová, „tento chlap je jednoznačne predátor, ale nemyslím si, že sa mu prepiekla vražda už vo veku osem rokov. Niečo tu nesedí. Zistite, čo to je, a prídte s tým za mnou, skôr ako podniknete čokoľvek ďalšie. Ak to pokašali a ešte sa to dá napraviť, potom sa nemusíme báť OVK ani nikoho iného. Vyriešime to v rámci oddelenia.“

Na prvý pohľad to možno vyzeralo, že chráni dvojicu svojich podriadených, no v prvom rade chránila samu seba a Bosch to vedel. Poručička, pod ktorej velením došlo k fiasku s dôkazmi hneď v dvoch prípadoch naraz, nemala veľké šance na ďalší kariérny postup.

„Aké roky ešte robili Shuler a Dolanová?“ zaujímal sa Harry.

„V poslednom čase to boli deväťdesiatsedem a dvetisíc,“ odvetil Marcia. „Mohlo to prísť z niektorého prípadu z tých dvoch rokov.“

Bosch prikývol. Aj on si ten scenár vedel celkom dobre predstaviť. Neopatrné narábanie s genetickými materiálmi mohlo kontaminovať oveľa starší prípad. Výsledkom by potom boli dve vraždy, ktoré sa nedajú dať na súd, a škandál, čo poškodí všetkých, ktorí sa k nim čo len priblížili.

„Čo povieme Shulerovi a Dolanovej?“ vyzvedal Chu. „Ako zdôvodníme, že im berieme prípad?“

Duvallová sa pozrela na Marcia.

„Začína sa im proces,“ odvetil miesto nej. „Výber poroty sa má spustiť už tento štvrtok.“

Duvallová prikývla.

„Poviem im, že ich chcem mať voľných na súd.“

„A čo ak budú ten prípad chcieť aj tak?“ nedal sa odbiť Chu. „Čo ak povedia, že to zvládnu?“

„Jednoducho ich z neho stiahnem,“ vyhlásila. „Ešte niečo, páni?“

Harry sa na ňu pozrel.

„Pustíme sa do toho prípadu, pani poručička, a zistíme, o čo v ňom ide. Ale policajtov nevyšetrujem.“

„To je v poriadku. Ani to od vás nežiadam. Pracujte na prípade a zistite mi, ako sa tá DNA mohla zhodovať s osemročným deckom, dobre?“

Bosch prikývol a začal sa dvíhať zo stoličky.

„Ale nezabudnite,“ dodala poručička, „že bez môjho vedomia nemáte podnikáť nič ďalšie.“

„Jasné,“ uistil ju Bosch.

Všetci sa už chystali odísť z kancelárie.

„Harry,“ zavolala za ním Duvallová. „Ešte počkajte moment.“

Bosch sa pozrel na Chua a podvihol obočie. Nevedel, o čo ide. Poručička vyšla spoza stola a zavrela za Chuom a Marciom dvere. Potom si už nesadla, iba nahodila neutrálny výraz.

„Chcela som vám oznámiť, že prišla odpoveď na vašu žiadosť o predĺženú KVAP-ku. Dali vám štyri roky – retroaktívne.“

Pozeral sa na ňu a v duchu rátal. Potom prikývol. Žiadal o maximum – päť rokov bez retroaktivity –, no bol ochotný prijať aj toto. Znamenalo to, že bude mať policajný plat iba chvíľu po tom, ako dcéra skončí strednú školu, no aj to bolo lepšie ako nič.

„Nuž, ja som rada,“ vyhlásila Duvallová. „Znamená to, že u nás ostanete ešte tridsaťdeväť mesiacov.“

Jej tón naznačoval, že vidí v jeho tvári sklamanie.

„Ale nie,“ povedal rýchlo. „Aj ja som rád. Len som premýšľal, ako to sedí s dcériným štúdiom. Je to dobré. Som rád.“

„Tak fajn.“

Bol to jej spôsob, ako naznačiť, že stretnutie sa skončilo. Harry sa jej poďakoval a odišiel. Len čo vošiel naspäť do spoločnej miestnosti, pozrel sa na množstvo stolov, deliacich priečok a registračiek. Vedel, že je to jeho domov a môžže v ňom ostať. Nateraz.

2

Oddelenie neuzavretých prípadov sa delilo o dve zasadačky na štvrtom poschodí s oddelením lúpeží a vražd. Detektívi si ich zvyčajne museli rezervovať v zozname na dverách, no takto skoro boli obe prázdne. Bosch, Chu, Shuler a Dolanová sa usadili do menšej bez toho, aby sa kohokoľvek pýtali.

Zobrali so sebou vyšetrovací spis a malú škatuľu na hmotné dôkazy z roku 1989.

„Okej,“ spustil Bosch. „Takže vám neprekáža, že si vezmeme ten prípad? Lebo ak áno, môžeme ísť za poručičkou s tým, že ho chcete pre seba.“

„Nie, v pohode,“ vyhlásil Shuler. „Začína sa proces, oboch nás predvolávajú, takže to takto bude lepšie. Je to náš prvý prípad na tomto oddelení a radi by sme ho dotiahli až po odsúdenie.“

Harry prikývol a ledabolo otvoril spis.

„Čo nám teda môžete povedať o tomto?“

Shuler kývol na Dolanovú, a tá začala v krátkosti opisovať prípad z roku 1989. Bosch pritom listoval v spise.

„Obetou je devätnásťročná Lily Priceová. Uniesli ju na ulici, keď sa v nedeľu poobede vracala pešo domov z pláže vo Venice. Pôvodní vyšetrovatelia vtedy zúžili miesto únosu na okolie Speedway a Voyage Street. Priceová bývala na Voyage s troma ďalšími dievčatami. Jedno s ňou bolo na pláži a dve v byte. Zmizla niekde medzi tými dvoma bodmi. Vrela, že ide do bytu na záchod, tam sa však už nedostala.“

„Na pláži nechala osušku a volkmén,“ dodal Shuler. „Aj opaľovací krém. Jednoznačne sa tam ešte chcela vrátiť, ale už neprišla.“

„Jej mŕtvola sa našla na druhý deň ráno na skalách dolu pri ústí rieky,“ pokračovala Dolanová. „Bola nahá, páchatel' ju znásilnil a zaškrtil. Šaty sa nájsť nepodarilo. Škrtidlo páchatel' odstránil.“

Bosch prelistoval niekoľko strán v plastovom obale s polaroidovými fotografiami z miesta činu. Pri pohľade na obeť sa neubránil myšlienke na vlastnú dcéru, ktorá mala päťnásť a život pred sebou. Boli časy, keď v ňom pohľad na takéto snímky rozdúchaval oheň, ktorý potreboval na neúnavné prenasledovanie páchatela, no odkedy uňho žila Maddie, pozeralo sa mu na ne čoraz ťažšie.

Oheň v ňom však rozdúchali aj tak.

„Z čoho je tá DNA?“ spýtal sa. „Zo semena?“

„Nie. Vrah použil kondóm alebo nejakukuloval,“ odvetila Dolanová. „Semenom sa nenašlo.“

„DNA je z malej krvnej šmuhy,“ vysvetlil Shuler. „Obet' ju mala na krku pod pravým uchom. Nikde na okolí nemala žiadne poranenia. Predpokladalo sa, že je to krv vraha, že sa poranil pri zápase alebo možno aj pred ním. Bola to len jediná kvapka, či vlastne šmuha. Zavraždil ju nejakým škrtidlom. Ak to robil odzadu, potom mohol práve na to miesto pritlačiť ruku. No a ak na nej mal škra-banec...“

„Tak na ňu odtlačil trocha svojej krvi,“ dokončil zaňho Chu.

„Presne tak.“

Harry našiel snímku krvavej šmuhy na hrdle obete. Časom vybledla, takže tú krv už takmer nebolo vidieť. Ku krku niekto položil pravítko, aby bolo jasné, aké má šmuha rozmery. Nebola dlhá ani dva centimetre.

„Takže túto krv odobrali a uskladnili,“ nadhodil v nádeji, že tým vyprovokuje ďalšie vysvetlenia.

„Áno,“ prisvedčil Shuler. „Keďže išlo o šmuhu, zotreli ju na vatú. Potom dali zistiť krvnú skupinu – nula pozitív. Zvyšok vaty zavreli do skúmavky a my sme ju našli, keď sme ten prípad vytiahli z archívu. Z krvi už ostal iba prášok.“

Poklopal perom po archívnej škatuli.

Boschovi sa vo vrecku rozvibroval mobil. Normálne by jednoducho počkal, nech sa zapne odkazovač, ale doma ne-

chal chorú dcéru. Potreboval sa uistiť, že mu nevolá ona. Vytiahol teda mobil z vrecka a pozrel sa na displej. Neboľa to Maddie. Volala mu bývalá partnerka Kizmin Ridervá, momentálne poručníčka v kancelárii policajného prezidenta. Rozhodol sa, že jej zavolá, keď skončí so Shulerom a s Dolanovou. Raz do mesiaca chodievali spolu na obed a predpokladal, že Kiz má dnes voľno alebo možno volá preto, lebo sa dopyčula, že mu v rámci KVAP-ky schválili ešte štyri roky. Strčil telefón naspäť do vrecka.

„Otvorili ste tú skúmvku?“

„Samozrejme, že nie,“ uistil ho Shuler.

„Dobre. Takže pred štyrmi mesiacmi ste poslali do labáka skúmvku s vatou a so zvyškami krvi, áno?“

„Presne tak,“ odvetil Shuler.

Harry nalistoval v spise pitevnú správu. Tváril sa priťom, že ho viac zaujíma, čo vidí, ako čo hovorí.

„A v tom čase ste tam posielali aj niečo iné?“

„Z prípadu Priceovej?“ spýtala sa Dolanová. „Nie, bol to jediný biologický dôkaz, ktorý sme k nemu mali.“

Bosch prikývol v nádeji, že ešte niečo dodá.

„Ale pôvodné vyšetřovanie absolútne nikam neviedlo. Nepřišli v ňom ani s jediným podozrivým. Kto je v tom novom náleze?“

„K tomu sa dostaneme o chvíľku,“ povedal Bosch. „Myslel som to tak, či ste v tom čase neposielali do labáka materiály z nejakého iného prípadu, na ktorom ste robili. Alebo bol tento jediný?“

„Áno, jediný.“ Shuler podozřievavo prižmúřil oči. „Čo sa deje, Harry?“

Bosch siahol do vnútorného vrecka saka a vybral z neho papier s nálezom. Položil ho na stôl pred Shulera.

„Podľa nálezu sa DNA zhoduje so sexuálnym predátorom, ktorý by na to vyzeral ideálne, nebyť jednej veci.“

Shuler rozložil papier a spolu s partnerkou sa k nemu sklonil celkom ako predtým Bosch s Chuom.

„Akej veci?“ spýťal sa po chvíli. „Veď je fakt ideálny.“

„Dnes už áno,“ povedal mu Harry, „lenže v čase vraždy mal iba osem rokov.“

„Žartujete?“ zvolala Dolanová.

„Čo to má byť, kurva?“ skřikol spolu s ňou Shuler.

Dolanová mu zobrala papier, aby naň lepšie videla, a znova preverila dátum narodenia. Shuler sa vystrel a podozrievavo si premeral Boscha.

„Takže si myslíte, že sme to posrali a premiešali dva prípady,“ vyhlásil.

„Nie,“ odvetil Harry. „Poručíčka chce, aby sme preverili aj túto možnosť, ale zatiaľ nevidím nijakú chybu.“

„Tak sa to stalo v labáku,“ pokračoval Shuler. „Uvedomujete si, že ak to posrali tam, každý obhajca v Los Angeles bude môcť spochybniť zhodu DNA, čo tam potvrdili?“

„Áno, to mi už došlo,“ odvetil Bosch. „Preto by ste si to mali nechať pre seba, kým nezistíme, čo presne sa stalo. Sú tu aj iné možnosti.“

Dolanová podvihla papier.

„Áno? A čo ak to nikto neposral? Čo ak na tej mŕtvej fakt bola krv toho zasrana?“

„Osemročný unesie devätnásťročnú rovno na ulici, znásilní ju, zaškrtní a pohodí o štyri bloky ďalej?“ spýtal sa Chu. „Vylúčené.“

„Možno len bol pri tom,“ nedala sa len tak ľahko odbiť Dolanová. „Možno v ňom práve toto naštartovalo sexuálneho útočníka. Videli ste jeho záznamy. Dokonale to sedí... až na vek.“

Harry prikývol.

„Možno,“ prikývol. „Ako som vravel, sú aj iné možnosti. Zatiaľ nie je dôvod na paniku.“

Znova sa mu rozvibroval mobil. Opäť ho vytiahol a videl, že je to zase Kiz Riderová. Dva telefonáty v priebehu piatich minút, to nebolo kvôli obedu. Rozhodol sa, že to nebude odkladať.

„Ospravedlňte ma na moment.“

Vyšiel zo zasadačky a prijal hovor.

„Kiz?“

„Harry! Snažím sa ti dovolať, aby som ťa mohla včas varovať.“

„Mali sme poradu. Pred čím ma chceš varovať?“

„Každú chvíľu dostaneš súrnu správu z prezídia.“

„Mám ísť hore na deviate?“

V novej PAB mal prezident kanceláriu na deviatom poschodí. Patrila k nej aj kompletná vyhlídková terasa.

„Nie, na Sunset Strip. Pošlú ťa na miesto činu s tým, že máš prevziať istý prípad. Nebude sa ti to páčiť.“

„Pozri sa, poručíčka, len dnes ráno som jeden dostal. Ne-potrebujem ďalší.“

Dúfal, že keď ju osloví hodnosťou miesto mena, dá jej dostatočne najavo, ako opatrne sa k tomu stavia. Nečakané poverenia z prezídia vždy znamenali vysokú hru – prípad s politickým pozadím. Niekedy nebolo vôbec ľahké vyznať sa v nej.

„Nedá ti na výber, Harry.“

Vedel, že Kiz hovorí o policajnom prezidentovi.

„Čo je to za prípad?“

„Chlap vyskočil z okna v Chateau Marmont.“

„Kto?“

„Harry, asi by si mal počkať, kým ti zavolá šéf. Chcela som ťa len varovať...“

„Kto to bol, Kiz? Ak o mne niečo vieš na sto percent, tak to, že dokážem udržať tajomstvo.“

Ešte chvíľu sa zdráhala odpovedať.

„Pokiaľ tomu dobre rozumiem, nezostalo z neho veľa na identifikáciu,“ povedala napokon. „Letel sedem podlaží a dopadol na betón. Podľa predbežnej identifikácie to bol George Thomas Irving, vek štyridsaťosem...“

„Irving? Ako Irvin Irving? Poslanec Irvin Irving?“

„Zarytý nepriateľ losangeleskej polície vo všeobecnosti a istého detektíva Harryho Boscha konkrétne. Áno, presne ten. Bol to jeho syn a poslanec Irving trvá na tom, že vyšetrovanie povedieš ty osobne. Šéf mu slúbil, že to vybaví.“

Bosch na okamih zmeravel s otvorenými ústami, kým sa zmohol na slovo.

„Prečo chce práve mňa? Väčšinu kariéry na polícii aj v politike strávil pokusmi zadupať ma pod čiernu zem.“

„To fakt neviem, Harry. Viem len toľko, že si ťa vyžiadal.“

„Kedy sa to stalo?“

„Nahlásili to ráno okolo trištvrté na šesť. Pokiaľ viem, nie je celkom jasné, kedy skočil.“

Harry sa pozrel na hodinky. Prípad bol už vyše troch hodín starý. Bolo to dosť neskoro na rozbehnutie vyšetrovania násilnej smrti. Hneď od začiatku bol v nevýhode.

„No a čo tam treba vyšetrovať?“ spýtal sa. „Vravela si, že skočil.“

„Pôvodne to riešil Hollywood. Chceli to uzavrieť ako samovraždu, lenže potom dorazil poslanec Irving, a ten to zatiaľ nevidí tak jasne. Preto chce teba.“

„A šéf chápe, že medzi Irvingom a mnou v minulosti došlo k...“

„Ale áno, vie to. Chápe však aj to, že na radnici potrebuje každý hlas, čo sa dá získať, ak ešte niekedy máme preplácať aj nejaké nadčasy.“

Z dverí oddelenia neuzavretých prípadov vyšla na chodbu Harryho nadriadená, poručička Duvallová. Naznačila mu, že ho už nejaký čas hľadá, a vyrazila jeho smerom.

„Zdá sa, že sa to už dozviem aj oficiálne,“ povedal do telefónu. „Vďaka za varovanie, Kiz. Síce mi to zatiaľ nedáva zmysel, ale aj tak ďakujem. Keby si sa dozvedela ešte niečo, daj mi vedieť.“

„Daj si pozor, Harry. Irving je starý, ale ešte stále nebezpečný.“

„To mi je jasné.“

Zaklapol mobil práve vo chvíli, keď k nemu došla poručička s listom papiera.

„Prepáčte, Harry. Zmena plánu. „Idete s Chuom na túto adresu a preberáte živý prípad.“

„O čom to hovoríte?“

Pozrel sa na adresu. Bol to Chateau Marmont.

„Rozkaz z prezídia. Máte prejsť na kód tri a prevziať prípad. To je všetko, čo viem. Teda ak nerátam fakt, že vás tam čaká šéf osobne.“

„A čo ten, ktorý sme len teraz dostali?“

„Nateraz ho nechajte tak. Chcem, aby ste ho prešetrili, ale môže počkať, kým naň budete mať čas.“

Ukázala na papier. „Teraz je prioritou toto.“

„Ste si istá, pani poručička?“

„Samozrejme, že som! Volal mi šéf. Bude volať aj vám, takže berte Chua a už nech ste na ceste!“

Ako sa dalo čakať, Chu mal v aute cestou na diaľnicu kopu otázok. Boli partnermi už dva roky a Harry si dávno zvykol na to, že Chu svoju neistotu ventiluje prívalmi otázok, komentárov a poznámok. Zvyčajne hovoril o jednom, pričom ho trápilo niečo iné. Bosch mu to niekedy uľahčil a povedal mu, čo chcel vedieť, inokedy však počkal, kým jeho mladý partner nebol napätý až na prasknutie.

„Čo sa to deje, Harry? Prečo nám dajú ráno prípad a hneď nato ďalší?“

„LAPD je ozbrojená zločka, Chu. Keď ti niekto s vyššou šaržou povie, že máš niečo urobiť, tak to urobíš. Dostali sme od policajného prezidenta rozkaz, a tak ho plníme. K tomu starému nálezu sa ešte vrátíme, ale nateraz máme živý prípad, a to je priorita číslo jeden.“

„Vyzerá to na politické kraviny.“

„Vysoká hra.“

„Čo presne tým myslíš?“

„Prelínanie policajnej práce a politiky. Vyšetrujeme smrť syna poslanca Irvina Irvinga. Vieš, kto to je, však?“

„Áno. Keď som nastupoval na políciu, bol viceprezident. Potom odstúpil a kandidoval do mestského zastupiteľstva.“

„Akurát, že neodstúpil dobrovoľne. Vyštvali ho a on sa rozhodol dostať na radnicu, aby sa pomstil celému policajnému zboru. Jednoducho povedané, žije pre jedinú vec – nakopať LAPD do zadku. Asi by si mal vedieť aj to, že mňa osobne nemohol ani cítiť. Dalo by sa povedať, že sme mali pár nezhôd.“

„Ale prečo potom vyšetruješ smrť jeho syna?“

„To sa onedlho dozvieme.“

„Čo ti o tom prípade povedala Duvallová? Je to samovražda?“

„Nepovedala mi vôbec nič. Akurát mi dala adresu.“

Rozhodol sa neprezrádzať, čo všetko o prípade vie. Inak by totiž prezradil aj to, že má svojho človeka na policajnom prezídiu. Nebol ešte pripravený hovoriť o tom s Chuom a tajil pred ním aj pravidelné obеды s Kiz Riderovou.

„Znie to dosť hrozivo.“

Harrymu zabzučal mobil. Pozrel sa na displej, číslo však bolo zablokované. Volal mu prezident policajného zboru. Poznali sa už dlhé roky a dokonca spolu riešili prípady. Tento prezident neprišiel zvonka, ale preskákaval si všetky vrstvy policajnej práce vrátane dlhého obdobia na oddelení lúpeží a vražd, kde pracoval ako vyšetrovateľ a neskôr veliteľ. Prezidentom bol iba pár rokov, takže ho radoví policajti ešte vždy podporovali.

„Harry, tu je Marty. Kde ste?“

„Na stojednotke. Vyrazili sme, len čo nám to povedali.“

„Musím vypadnúť, kým sa toho nechytia médiá, čo už nebude dlho trvať. Nerád by som z toho spravil totálny cirкус. Ako vám už určite povedali, obeťou je syn poslanca Irvinga, ktorý trvá na tom, že mám na prípad nasadiť vás.“

„Prečo?“

„Nijako bližšie mi to nevysvetľoval. Viem, že to medzi vami v minulosti iskrilo.“

„A poriadne. Čo mi môžete povedať o prípade?“

„Nie je toho veľa.“

Porozprával mu veľmi podobné zhrnutie ako Riderová. Pridal k nemu iba zopár detailov.

„Kto je tam z Hollywoodu?“

„Glanville a Solomon.“

Harry oboch vyšetrovateľov poznal z predchádzajúcich prípadov a vyšetrovacích skupín. Hovorili im Sud a Bočka a im sa to páčilo. Mali radi výstredné obleky a prsteň na malíčku. Na druhej strane to však boli skúsení vyšetrovatelia. Ak sa chystali uzavrieť prípad ako samovraždu, potom to zrejme naozaj bola samovražda.

„Budú pokračovať pod vašim vedením,“ pokračoval prezident. „Oznámil som im to osobne.“

„Dobre, pán prezident.“

„Harry, potrebujem v tomto prípade maximálne nasadenie. Je mi jedno, čo ste s Irvingom zažili. Na to aspoň

načas zabudnite. Nemôžeme si dovoliť, aby vytruboval, že sme to odflákli.“

„Rozumiem.“

Bosch chvíľu mlčal, pretože rozmýšľal ešte o niečom inom.

„Kde je poslanec Irving?“

„Máme ho dolu v hale.“

„Šiel aj do izby?“

„Trval na tom. Dovolili sme mu pozrieť sa do nej bez toho, aby sa čohokoľvek dotkol. Potom sme ho odvedli.“

„Nemali ste to robiť, Marty.“

Vedel, že podstupuje nemalé riziko, keď hovorí policajnému prezidentovi, že spravil chybu. Bolo to riskantné, aj keď spoločne obracali nejednu mŕtvolu.

„Asi ste nemali na výber,“ dodal pre istotu.

„Hlavne čo najskôr prídte a pravidelne ma informujte. Môžete kontaktovať priamo mňa alebo môžete ísť cez poručičku Riderovú.“

Neprezradil však svoje utajené číslo na mobil, čím dal Boschovi jasne najavo, že sa mu napriek starej známosti len tak nedovolá. Čo jasné nebolo, boli jeho príkazy ohľadom vyšetrovania.

„Pán prezident,“ povedal Bosch formálne, aby bolo jasné, že nežiada o nijaké osobné ústupky, „ak tam nájdem samovraždu, bude to samovražda. Ak chcete niečo iné, zožehňte si niekoho iného.“

„To je v poriadku, Harry. Padni, komu padni. Nechcem tam nič meniť.“

„Ste si istý? Aj Irving to tak chce?“

„Ja to tak chcem.“

„Jasné.“

„Mimochodom, oznámila vám Duvallová, ako dopadla vaša KVAP-ka?“

„Áno.“

„Tlačil som na celých päť rokov, ale v komisii je pár ľudí, ktorým sa nepáči všetko, čo videli vo vašom spise. Robili sme, čo sa dalo, Harry.“

„To si cením.“

„Dobre.“

Prezident ukončil spojenie. Bosch ani poriadne nestihol zavrieť mobil a už ho Chu zasypal otázkami na rozhovor